

Alumnes: Nuria Juan, Clara Richter, Tomás Peralta, Iris Basagaña, Joan Cabanellas, Maria Valenzuela y Alexandra Fidalgo

A) Redactat: cada definició, a on carrega més el pes i per què?

Cultural (social i actituds), pràctica (metodologia) o política (del propi centre)

30- La inclusió és el procés de transformació en el qual els centres educatius es desenvolupen en resposta a la diversitat de l'alumnat que tenen escolaritzat, identificant i eliminant les barreres que l'entorn posa al seu aprenentatge, socialització i participació. Això sense deixar de capacitar i enfortir a partir de les capacitats i potencialitats. És a dir, inclusió és pensar en tot l'alumnat, en la seva diversitat (Macarulla i Saiz, 2009).

Creiem que el pes recau en la dimensió pràctica, ja que fa referència directa a la focalització de l'acció educativa en les capacitats i potencialitats de tot l'alumnat, en la seva diversitat, i entenem que això té efectes directes en la metodologia del procés d'ensenyament-aprenentatge.

Alhora, com a conseqüència del procés d'inclusió, també recau el pes en la dimensió cultural donat que vincula aquest procés no només amb l'escola sinó amb la societat en general, fent referència directa a la identificació i eliminació de les barreres que presenta l'entorn, enfront al seu aprenentatge (en termes de participació i/o socialització).

Aquesta definició aporta una visió força completa de la inclusió donat que al esmentar les barreres de l'entorn, connecta directament amb la dimensió política de l'educació, entenent que el propi centre és el que canvia o adapta les seves polítiques per tal d'eliminar-les.

31- Formes de provisió educativa socialment justes i equitatives per a tots els estudiants, un tema que hauria de constituir un component indispensable dels programes de preparació dels líders escolars (Jean Mairie, Normore i Brook, 2009).

Creiem que el pes recau en la dimensió política, ja que fa incidència en la preparació dels líders escolars, i això es materialitza en lleis polítiques i els objectius del propi centre educatiu. Per tant, es fa èmfasi en la formació de la part més política de l'escola.

32- Reduir les desigualtats del poder i les relacions socials jeràrquiques amb vista a beneficiar-se del grup menys avançat d'estudiants (Bringhouse, 2010).

Pensem que el pes recau en la dimensió cultural, ja que fa referència al context social de les relacions entre els membres. En aquest sentit, pensem la cita parteix d'una mirada foucaultiana, la qual defensa que hi ha un poder que designa relacions entre subjectes i que, d'alguna manera, fomenta l'existència d'un grup subordinat sobre un grup superior.

33- Qualsevol infant sense excepció pugui participar i aprendre partint de la premissa que l'educació és un dret humà elemental i la base d'una societat més justa (Blanco, 2010).

Creiem que el pes recau en la dimensió cultural, ja que presenta la inclusió de forma holística, a la societat en general, fent menció a la participació de cadascú en ella.

En la definició es reconeix l'educació com element bàsic per la igualtat dins d'una societat, democratitzant l'educació i assumint la diversitat implícitament, tot i que no es fa referència als recursos necessaris i les barreres que hem de superar per arribar a aquest objectiu.

34- Proporcionar entorns d'aprenentatge per a infants que atenguin les necessitats de tots en el context de l'aula habitual (Foreman, 2011).

Observem que el pes recau en la dimensió metodològica, ja que presenta la relació entre els entorns d'aprenentatge i les tendències metodològiques.

És fonamental en termes d'inclusió promoure diverses metodologies, per respondre positivament a la diversitat de les persones i les diferències individuals. Entenen que la diversitat no és un problema, sinó una oportunitat per enriquir la societat, a través d'una participació activa.

35- El missatge principal és fàcil: cada alumne/a importa i importa per igual (UNESCO,2017).

Creiem que el pes recau en la dimensió política, ja que és una afirmació categòrica procedent d'una organització política no governamental, que s'encarrega de promoure i contribuir el manteniment de la pau i la seguretat mundial, mitjançant la cooperació internacional en matèria d'educació, ciència i cultura. També, en aquesta afirmació veiem com es vol fer arribar a cada alumne/a els mateixos drets i oportunitats. A més, l'alumnat importa per la condició mateixa de ser un alumne amb dret d'aprendre.

B) Recorregut de les 5 comparant-les entre elles:

Un cop havent analitzat de forma aïllada totes les definicions, trobem, que, si bé per separat la majoria són força escasses, agafant el contingut que es presenta en cadascuna podem extreure una idea bastant clara del que és la inclusió educativa, donat que totes són força complementàries.

Observem que la inclusió no se circumscriu solament a l'àmbit de l'educació formal, és a dir, a l'escola, ja que, com veiem en les diferents definicions, té un enfocament social, col·lectiu i més ampli, que afecta diferents estaments de la societat. En aquesta línia, veiem com fan referència a la importància de la socialització de totes les alumnes en un context divers i a la importància de la identificació i eliminació de les barreres de participació que poden trobar en una societat que, com sabem, tendeix a provocar processos d'exclusió.

Analitzant des d'una perspectiva temporal, trobem que a mesura que passen els anys les definicions mostren un canvi de paradigma, dirigint l'atenció cada cop més a la dimensió cultural, entenent que un eix bàsic per la inclusió és l'actitud positiva enfront l'anàlisi de totes les persones com a éssers diversos. D'ací que s'incorpore el concepte de l'equitat com una forma de plasmar aquest canvi, que repercutirà en la també mencionada justícia social.

Es passa de concebre a l'alumne/a només com un discent a pensar-lo d'una forma més àmplia i multidimensional, com una persona integrada en una realitat social complexa. En aquesta línia, també podem veure com en totes les definicions parlen d'alumnes en general sense donar especificitat a cap diversitat.